

ב"ה

פרשת שמיני

ודוד מפזז ומכרכר בכל עוז

הפטרה

שריקה של קדושה

[צוה לנגן ניגון "האדרת והאמונה". ובאמצע הניגון רמז בידו הקדושה לשרוק – ואחר כך אמר]:

(בנוגע לענין השריקות וכו'), שרקתי, ואף הוריתי לאחרים לשרוק!...

ובכן: לענין השריקות יש מקור בתנ"ך (פסוק מפורש בתנ"ך – כדלקמן), ובגמרא סוגיא מפורשת במסכת חולין, ופסק דין מפורש ברמב"ם ובאגרת הקודש של האדמו"ר הזקן.

מובא ברמב"ם בהלכות לולב ובזה גופא – בסיום הלכות לולב (וידוע הכלל "הכל הולך אחר החיתום") וזה לשונו: "מצוה להרבות בשמחה זו, ולא היו עושים אותה עמי הארץ וכל מי שרוצה, אלא גדולי חכמי ישראל וראשי ישיבות והסנהדרין והחסידים והזקנים ואנשי מעשה הם שהיו רוקדים ומספקין ומנגנין ומשמחין"...

ואחר-כך ממשיך הרמב"ם, ש"השמחה שישמח האדם בעשיות המצווה ובאהבת הא-ל שצוה בהן, עבודה גדולה היא. וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו – חוטא ושוטה. . . וכל המשפיל עצמו ומקל גופו במקומות אלו – הוא הגדול והמכובד העובד מאהבה. וכן דוד מלך ישראל אמר: ונקלותי עוד מזאת והייתי שפל בעיני. ואין הגדולה והכבוד אלא לשמוח לפני ה' שנאמר "והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה'" (שמואל ב. ו, ט"ז)

ברמב"ם שם הובא הכתוב "ודוד מפזז ומכרכר", וממשיך ומפרש בכתוב שהנהגתו זו הייתה הנהגת "אחד הריקים"! ובהנהגה זו נהג – כאשר היה מדובר אודות מצוה ושמחה של מצוה!

ובנדון-דידן: בעת השריקות נכחו יהודים שראו במוחש על פניהם (מבלי כל צורך לקרוא את מחשבותיהם...) שמכאן ולהבא תתוסף בהם חיות (בעניני יהדות, עד) בקיום מצוה מעשית (אינני יודע אם מצוה אחת, שתיים או שלש – ו"ידע אינש בנפשיה"), ובמילא – במקרה כזה פוסק הרמב"ם שצריכה להיות הנהגה בדיוק כמו דוד המלך, שהתנהג (לא רק באופן של "מפזז ומכרכר" סתם, כי-אם) באופן של "מפזז ומכרכר בכל עוז"!

דוד לבש אז "אפוד בד", בהיותו מלך, ובשעת מעשה ידע שמביטים דרך החלונות לראות אופן הנהגתו, ולאידך – כאשר תמהו בפניו על דרך אופן הנהגתו, לא אמר שלא נהג כך, אלא אמר בפירוש "ועמם אכבדה" – בזה צריך להתבטאות כבודו של יהודי ירא שמים!

ובמסכת חולין (סג, א.) הובא הכתוב בתרי-עשר, המבאר שבבוא זמן הגאולה יוציא הקב"ה בעצמו את בני-ישראל מן הגלות. וממשיך בכתוב, שהאופן שבו יקבץ את בני-ישראל הוא – על-ידי ש"אשרקה להם" (זכרי' י, ח), וכמבואר במפרשים לתרי-עשר שם שהקב"ה ישרוק לבני ישראל!

כפשוט – אין מנסים כאן להדמות לקב"ה (חס ושלום), אבל אף-על-פי-כן, בגמרא שם הובהר והובא מעשה בציפור ששרקה ו"רחמה" שמה, ושריקתה עוררה סברא שזהו סימן על קירוב קץ הגאולה, והיו שחשבו שזוהי השריקה המדוברת בכתוב ההוא! עד שנודע שציפור זו "בדייא" (בדאה – רש"י) היא, ושריקתה אינה שריקה הרצויה. והיינו, שמצד ענין צדדי הוכרח שלא זו השריקה האמיתית דהקב"ה.

על-כל-פנים, היוצא מגמרא מפורשת זו – ששריקתו של הקב"ה אינה "שריקה ברוחניות" שתשמע רק ב"רקיע השמיני" (או השביעי)... כי-אם, שריקה שתשמע באזנינו, אזני בשר! וגם – ששריקה זו יכולה להשמע אפילו מפי הציפור, על אחת כמה וכמה מפי "אחד הריקים", ועל אחת כמה וכמה על-ידי אדם מישראל!

ומזה מובן גם בעניננו: ידוע מאמר רבותינו ז"ל "היו מכבדין את המצוות שהן שלוחי" (תנחומא ויגש ו.). ובמילא, מובן ופשוט שאין מקום כלל לשרוק להנאתו בחלל האויר... מה שאין כן בשעה שישנו ענין של שמחה של מצוה, שאז ישנו סיכוי שבאחד הנוכחים יהיה ענין של "גאולה" (על דרך הנזכר לעיל מהגמרא

בחולין) מיצרו הרע ("יצרו תקפו") ולו במצוה אחת, אזי מצוה לשרוק על הספק, ואפילו על ספק ספיקא, ואפילו על מאה ספיקות!...

ובמצבים מסויימים – ישנם יהודים שעל ידי השריקה פועלים בהם שינוי עיקרי מן הקצה אל הקצה!...

בנוסף לכך באגרת-הקדש (סימן ב,) שכתב רבינו הזקן בבואו מפטרבורג, אשר, בין הדברים כתב שם רבינו הזקן: "או לשרוק עליהם חס ושלום". וידועה הוספת כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר בזה – אשר אביו (אדמו"ר נשמתו עדן) אמר לו, "ראה, סימן שישנה גם שריקה של קדושה!"

וכל-זה – בזמן אדמו"ר הזקן, שאז, מלבד התחלת הגאולה על-ידי התחלת הענין ד"יפוצו מעיינותיך חוצה" – עדיין לא בא זמן הגאולה!

ומסיים שם – שאף על פי שישנה שריקה של קדושה, הזהיר רבינו הזקן שבזמנו עדיין לא היה מעמד ומצב המתאים לזה, ולכן – "אל ישרוק עליהם חס ושלום": על יהודי אחר אל תשרוק, אבל על היצר-הרע – שרוק פעם אחר פעם עד שלא ישאר ממנו כי-אם אין ואפס.

ובפרט – שבאגרת הקודש גופא הוזכר בפירוש על דבר השריקה, אשר, למרות שלא נזכר שם בפירוש צד החיוב כי-אם השלילה שבדבר, הרי – לאחרי שמתעוררת מאליה השאלה כיצד יתכן שרבינו הזקן הוצרך לשלול בחסידים שלו ענין של שריקה, אזי בא המענה בפשטות (אפילו לא בדרך קושיא ותירוץ) – שישנה בפשטות שריקה של קדושה, רק שכל כוונתו אינה אלא להבהיר, שמתי צריך לשרוק – רק כשמתחיל הענין ד"יפוצו מעיינותיך חוצה" (כנזכר לעיל), מה שאין כן "עליהם!"

ויהי רצון שבקרוב נזכה לשריקה של קדושה (באופן שמתיר רבינו הזקן – כנזכר לעיל), אשר שריקה של קדושה היא דבר טוב (לא בשבת ויום-טוב חס ושלום, ולא שריקה ללא תועלת כנזכר לעיל, כי-אם) כאשר ישנם סיכויים טובים שעל-ידה יוכל לעורר אחרים (ואת עצמו) להוספה בענין של טוב וקדושה ותורה ומצוותיה – כנזכר לעיל

והעיקר – שהקב"ה לא יתחשב בהמעמד ומצב דעתה, ויסתפק בהוספת מחשבה טובה, דיבור טוב ומעשה טוב אחד, וכפסק דין הרמב"ם – פסק דין שנועד (לא רק ל"יחידי סגולה..." כי-אם) לכל אחד ואחת מישראל – אשר כל אדם, על ידי מעשה אחד, דיבור אחד ופעולה אחת וכו' – הרי "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה (והצלחה – לגירסא ב')". (הלכות תשובה פ"ג ה"ד)

ועל ידי זה יומשך בקרוב קיום היעוד "ביום ההוא ישרוק" (ישעיה ז, י"ח), שהקב"ה ישרוק את שריקתו הוא, ועל-ידה – "ואקבצם" את כל בני ישראל מכל קצווי תבל, "ואתם תלוקטו לאחד אחד" (ישעיה כ"ז, י"ב), באופן שאף יהודי לא ישאר בגלות, ויביאם לארצנו הקדושה, ובחסד וברחמים, ובקרוב ממש.

קטעים משיחת פורים, רשימת השומעים בלתי מוגה

שיחות קודש התשל"ו ח"א ע' 632 ואיל

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולעיני הרב גבריאל נח זזוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי, אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"י ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה, צבי"ה זלאטע רייזל, שמואל, מנחם מענדל, ישראל אריה לייב, יוסף יצחק,
שניאור זלמן, חיה מושקא, אברהם דוד, אהרן, חנה